

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

Răspunderea părintească este o relație juridică reglementată de **dreptul familiei**. Relațiile încep cu nașterea unui copil sau cu stabilirea paternității și maternității. În sistemul juridic sloven, copiii născuți din părinți necăsătoriți au aceleași drepturi și obligații precum cei născuți din părinți căsătoriți. Legislația slovenă a adoptat un sistem de „adopție deplină”, însemnând că copiii adoptați sunt tratați în același mod ca cei biologici.

Temeiul juridic este oferit de **articolul 54 din Constituția slovenă (Ustava Republike Slovenije)**, conform căruia părinții au dreptul și îndatorirea de a-și întreține, a-și educa și a-și crește copiii. Acest drept, care este totodată o îndatorire, poate fi revocat sau limitat numai din motivele prevăzute de lege, pentru a proteja interesele copilului. Copiii născuți din părinți necăsătoriți au aceleași drepturi ca cei născuți din părinți căsătoriți.

Părinții au dreptul și obligația de a asigura, prin intermediul îngrijirii directe și prin munca și activitățile pe care le desfășoară, dezvoltarea mentală și fizică reușită a copilului lor. Părinții au dreptul și îndatorirea de a proteja viața, dezvoltarea personală, drepturile și interesele copilului care nu a împlinit vârsta majoratului, pentru a se asigura că acesta se bucură de o creștere sănătoasă și de o dezvoltare personală echilibrată și că ulterior este capabil să trăiască și să lucreze în mod independent. **Drepturile părintești** includ aceste drepturi și îndatoriri. (articolul 4 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie [*Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih*])

Părinții trebuie să protejeze interesele copilului lor în toate activitățile și procedurile cu privire la acesta. Se consideră că părinții acționează în interesul copilului lor dacă aceștia satisfac nevoile materiale, emoționale și psihosociale ale copilului printr-o conduită care respectă standarde satisfăcătoare și care este necesară pentru a asigura îngrijirea copilului și răspunderea pentru acesta, ținând seama, în mod corespunzător, de personalitatea și de dorințele copilului. (articolul 5a din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

Părinții trebuie să ofere copilului lor condițiile pentru o creștere sănătoasă și o dezvoltare personală echilibrată și să-l ajute să-și dezvolte capacitatea de a trăi și de a lucra în mod independent. Părinții trebuie să-și întrețină și să-și crească copilul și să protejeze sănătatea și viața acestuia. Ei sunt responsabili să se asigure că, în funcție de posibilități, copilul lor este educat și format profesional în conformitate cu aptitudinile, înclinațiile și dorințele sale. Copilul are dreptul de a avea contact cu ambii părinți, iar ambii părinți au dreptul de a păstra contactul cu copilul. (articolele 102, 103 și 106 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

Răspunderea juridică a părinților pentru copilul lor este prevăzută la articolul 142 din Codul de obligații (*Obligacijski zakonik*). Părinții răspund pentru prejudiciul cauzat unui terț de către copilul cu vârsta sub șapte ani, indiferent dacă sunt responsabili sau nu pentru prejudiciile cauzate. Părinții răspund pentru prejudiciul cauzat unui terț de către un copil minor, cu vârsta peste șapte ani, cu excepția cazului în care pot dovedi că nu sunt responsabili pentru daunele produse.

Articolul 107 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie reglementează **reprezentarea** copilului în relațiile acestuia cu restul lumii. Copiii minori sunt reprezentați de către părinții lor. În cazul în care trebuie să i se comunice sau să i se livreze ceva unui copil minor sau ca acesta să fie informat cu privire la un anumit aspect în mod oficial, oricare dintre părinți poate primi respectiva comunicare. Dacă părinții nu locuiesc împreună, aceasta îi revine părintelui cu care locuiește copilul. În cazul în care ambii părinți sunt implicați în îngrijirea și creșterea copilului, aceștia trebuie să ajungă la un acord referitor la locul de reședință permanentă a copilului și la care dintre ei urmează să primească corespondența adresată copilului.

Bunurile copilului sunt gestionate de părinții acestuia, în interesul copilului, până când acesta atinge vârsta majoratului. (articolul 109 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

Drepturile părintești sunt exercitate atât de către tată, cât și de către mamă. (articolul 4 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

Părinții își exercită drepturile părintești de comun acord în conformitate cu interesul copilului. În cazul în care părinții nu locuiesc împreună și nu li s-a încredințat în comun copilul, ambele părți decid, de comun acord și în conformitate cu interesul copilului, cu privire la aspecte care au un impact considerabil asupra dezvoltării acestuia. Părintele căruia i s-a încredințat copilul este cel care decide în privire la aspectele legate de viața de zi cu zi a copilului. Atunci când unul dintre părinți este împiedicat să își exercite drepturile părintești, acestea sunt exercitate de către celălalt părinte pe cont propriu. (articolul 113 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

În cazul în care unul dintre părinți nu mai este în viață sau nu este cunoscut ori dacă acesta a fost decăzut din drepturile părintești sau acestuia i s-a înlăturat capacitatea juridică, drepturile părintești se exercită de către celălalt părinte. (articolul 115 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

Un copil poate fi îngrijit de către alte persoane sau de o instituție. Un centru de servicii sociale (*Center za socialno delo*) poate lua un copil de la părinții lui și să îl încredințeze unei **alte persoane** sau **instituții**, dacă părinții au neglijat creșterea și îngrijirea copilului sau dacă acest lucru este în interesul copilului din alte motive importante. (articolul 120 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

Un centru de servicii sociale poate pune un copil în **plasament** dacă acesta nu are o familie proprie sau dacă, din diferite motive, nu poate locui cu părinții săi sau în cazul în care dezvoltarea mentală și fizică a copilului este amenințată de mediul în care trăiește. (articolul 157 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie) Plasamentul este reglementat în detaliu de Legea privind plasamentul (*Zakon o izvajanju rejniške dejavnosti*).

Un **părinte adoptiv** poate avea grijă de copil. Un copil poate fi adoptat numai dacă părinții săi nu sunt cunoscuți, dacă reședința părinților nu este cunoscută timp de un an, dacă părinții au convenit, în fața unei autorități competente, să-și dea copilul spre adopție sau dacă părinții săi sunt decedați. (articolul 141 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

Un copil minor care nu are părinți sau ai cărui părinți nu îi oferă îngrijire se plasează în îngrijirea unui **tutore** de către un centru de servicii sociale. Tutorele unui copil minor este responsabil de îngrijirea copilului ca și cum ar fi părinte. (articolele 201 și 202 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

Părinții care nu locuiesc împreună sau care au intenția de a se separa trebuie să ajungă la un acord cu privire la încredințarea copiilor pe care îi au împreună, făcând acest lucru în interesul copiilor respectivi. Aceștia pot conveni să continue să exercite în comun încredințarea copiilor lor, să încredințeze copiii unuia dintre părinți sau să-și împartă copiii. În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord, un centru de servicii sociale îi sprijină în acest demers.

Dacă părinții nu pot cădea de acord, chiar și cu sprijinul centrului de servicii sociale, o instanță poate decide, la cererea unuia sau a ambilor părinți, ca

Încredințarea să se realizeze în favoarea unuia dintre părinți sau că aceștia să își împartă copiii între ei. De asemenea, instanța poate, din oficiu, să dispună că toți copiii sau unii dintre copii să fie încredințați unei persoane terțe. Înainte de pronunțarea hotărârii, instanța este obligată să solicite avizul unui centru de servicii sociale în ceea ce privește interesele copilului. Instanța ia în considerare, de asemenea, opinia copilului în cazul în care este exprimată de acesta sau de către o persoană în care copilul are încredere și care a fost aleasă chiar de către copil, dacă acesta este în măsură să înțeleagă semnificația și consecințele opiniei sale. (articolul 105 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

În cazul în care instanța anulează o căsătorie, aceasta se pronunță, de asemenea, cu privire la încredințarea și întreținerea copiilor pe care soții îi au împreună, precum și la contactul copiilor cu părinții respectivi. (articolul 78 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

În cazul în care părinții nu locuiesc împreună și copilul nu le-a fost încredințat în comun, ambii decid, de comun acord și în conformitate cu interesul copilului, cu privire la aspectele care au un impact considerabil asupra dezvoltării copilului. Părintele căruia i s-a încredințat copilul este cel care decide cu privire la aspectele legate de viața de zi cu zi a copilului. (articolul 113 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

Părinții care nu locuiesc împreună sau care au intenția de a se separa trebuie să ajungă la un acord cu privire la încredințarea copiilor pe care îi au împreună, făcând acest lucru în interesul copiilor respectivi. În cazul în care părinții ajung la un acord cu privire la încredințarea copiilor, aceștia pot propune ca instanța să pronunțe o hotărâre în această privință printr-o procedură nelitigioasă. În cazul în care instanța stabilește că acordul nu este în interesul copilului, aceasta respinge propunerea. În cazul în care părinții nu pot ajunge singuri la un acord cu privire la această chestiune, centrul de servicii sociale le oferă sprijin. Dacă părinții nu pot cădea de acord nici cu sprijinul centrului de servicii sociale, instanța pronunță o hotărâre, la cererea unuia sau a ambilor părinți. (articolul 105 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

Părinții care nu locuiesc împreună sau care intenționează să se separe ajung la un acord cu privire la întreținerea copiilor pe care îi au împreună. În cazul în care părinții nu pot ajunge singuri la un acord cu privire la această chestiune, centrul de servicii sociale le oferă sprijin. Dacă părinții nu pot cădea de acord cu privire la întreținerea copiilor pe care îi au împreună nici cu sprijinul centrului de servicii sociale, instanța pronunță o hotărâre, la cererea unuia sau a ambilor părinți. (articolul 105a din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

Copilul are dreptul de a avea contact cu ambii părinți, iar ambii părinți au dreptul de a păstra contactul cu copilul. Aceste contacte trebuie să asigure, în primul rând, respectarea intereselor copilului. Părintele cu care copilul locuiește și căruia i-a fost încredințat acesta sau o persoană terță cu care locuiește copilul trebuie să se abțină de la orice comportament care reține sau împiedică copilul să mențină legătura cu celălalt părinte sau cu părinții săi și trebuie să se străduiască a încuraja copilul să adopte o atitudine corespunzătoare față de contactul cu celălalt părinte sau cu părinții săi.

Părintele care are contact cu copilul trebuie să se abțină de la orice comportament care afectează creșterea și îngrijirea acestuia. În cazul în care părinții ajung la un acord cu privire la contactul cu copilul, aceștia pot propune ca instanța să pronunțe o hotărâre în această privință printr-o procedură nelitigioasă. În cazul în care instanța stabilește că acordul nu este în interesul copilului, aceasta respinge propunerea. În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord cu privire la contactul cu copilul chiar și cu sprijinul centrului de servicii sociale, instanța pronunță o hotărâre, la cererea unuia sau a ambilor părinți. (articolul 106a din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

De asemenea, un copil are dreptul de a avea contact cu alte persoane cu care are relații de familie și care au o relație personală strânsă cu copilul, cu excepția cazului în care acest lucru este contrar intereselor copilului. Aceste persoane sunt considerate a fi, în special, bunicii, frații sau surorile, frații vitregi sau surorile vitrege, foștii asistenți maternali ai copilului și fostul sau actualul soț sau partener extraconjugal al fiecărui părinte. Acordul privind contactul trebuie convenit de către părinții copilului, de către copil (în cazul în care acesta este în măsură să înțeleagă importanța acordului) și de către persoanele cu care copilul are o relație personală. În cazul în care părinții nu pot ajunge singuri la un acord cu privire la această chestiune, centrul de servicii sociale le oferă sprijin. Măsura și modul în care se păstrează contactul trebuie să fie în interesul copilului. În cazul în care părinții copilului, copilul și persoanele cu care copilul are o relație personală ajung la un acord privind contactul, aceștia pot propune ca instanța să pronunțe o hotărâre în această privință printr-o procedură nelitigioasă. În cazul în care instanța stabilește că acordul nu este în interesul copilului, aceasta respinge propunerea. În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord, nici cu sprijinul centrului de servicii sociale, instanța hotărăște cu privire la contactul cu copilul. (articolul 106a din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

În cazul în care părinții nu pot să ajungă la un acord, un centru de servicii sociale îi sprijină în acest demers. Dacă nu pot ajunge la un acord nici cu sprijinul centrului de servicii sociale, hotărăște instanța.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

Instanța poate decide ca toți copiii să fie încredințați unuia dintre părinți sau copiii să fie împărțiți între cei doi părinți. De asemenea, instanța poate, din oficiu, să dispună că toți copiii sau unii dintre copii să fie încredințați unei persoane terțe. (articolul 105 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

De asemenea, instanța se pronunță cu privire la întreținerea copilului și la contactul acestuia cu părinții săi. (articolele 105a, 106 și 106a din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

Atunci când ia o decizie cu privire la contact, instanța se ghidează, în primul rând, după interesele copilului. Propunerea sau cererea pentru obținerea unei hotărâri cu privire la contact trebuie să fie însoțită de dovada emisă de un centru de servicii sociale care să ateste că părinții au încercat să ajungă la un acord cu privire la contact, cu sprijinul acestuia. Instanța poate să înlăture sau să limiteze dreptul de a avea contact, în măsura în care acest lucru este necesar pentru a proteja interesele copilului. Contactul nu este în interesul copilului dacă impune o presiune psihologică asupra copilului sau dacă pune în pericol dezvoltarea fizică sau mentală a copilului. Instanța poate decide că contactul va avea loc sub supravegherea unui terț sau că nu acesta ar trebui să implice un contact și o relație personale (și anume, ar trebui să aibă loc într-un alt mod), dacă acest lucru nu ar fi în interesul copilului. (articolul 106 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

Întreținerea se stabilește cu respectarea nevoilor celui care o cere și a capacității materiale și de câștig a persoanei care trebuie să plătească întreținerea. Atunci când se calculează întreținerea datorată unui minor, instanța trebuie să acționeze în interesul copilului, stabilind un nivel care este adecvat pentru a asigura dezvoltarea fizică și mentală reușită a copilului. (articolele 129 și 129a din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

În cazul în care părinții nu locuiesc împreună și copilul nu le-a fost încredințat în comun, ambii decid, de comun acord și în conformitate cu interesul copilului, cu privire la aspectele care au un impact considerabil asupra dezvoltării copilului. În cazul în care părinții nu pot ajunge singuri la un acord cu privire la această chestiune, centrul de servicii sociale le oferă sprijin. Părintele căruia i s-a încredințat copilul este cel care decide cu privire la aspectele legate de viața de zi cu zi a acestuia. În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord cu privire la aspectele care au un impact considerabil asupra dezvoltării copilului, nici cu sprijinul centrului de servicii sociale, instanța pronunță o hotărâre, printr-o procedură nelitigioasă, la cererea unuia sau a ambilor părinți. (articolul 113 din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

Aceasta înseamnă că ambii părinți sunt în egală măsură răspunzători pentru creșterea și dezvoltarea copilului și că ambii trebuie să continue să aibă grijă de acesta.

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

Instanțele districtuale (*okrožna sodišča*) sunt cele care au **competență materială** în astfel de cauze. (articolul 32 din Legea privind procedura civilă [*Zakon o pravdnem postopku*])

Instanța judecătorească de la reședința permanentă a pârâtului are **competență teritorială** generală. În cazul în care o instanță judecătorească din Slovenia este competentă pentru că pârâtul are reședința temporară în Slovenia, instanța în a cărei circumscripție pârâtul își are reședința temporară are competență teritorială generală. În cazul în care, în plus față de reședința sa permanentă, pârâtul are, de asemenea, o reședință temporară în altă localitate și se poate presupune, având în vedere circumstanțele, că va locui acolo o perioadă lungă de timp, instanța în a cărei circumscripție pârâtul își are reședința temporară are, de asemenea, competență teritorială generală. (articolul 47 din Legea privind procedura civilă)

În cazul în care, într-un litigiu cu privire la obligația legală de întreținere, reclamantul este persoana care solicită întreținere, instanța în a cărei circumscripție reclamantul are reședința permanentă sau temporară are competență, pe lângă instanța de drept comun cu competență teritorială. În cazul în care, într-un litigiu privind obligația legală de întreținere având un element de extraneitate, o instanță judecătorească din Slovenia este competentă pentru că reclamantul este un copil cu reședința permanentă în Slovenia, instanța în a cărei circumscripție reclamantul are reședința permanentă are competență teritorială. În cazul în care, într-un litigiu privind obligația legală de întreținere, o instanță judecătorească din Slovenia este competentă pentru că pârâtul deține bunuri în Slovenia care ar putea fi utilizate pentru plata întreținerii, instanța în a cărei circumscripție se află imobilul are competență teritorială. (articolul 50 din Legea privind procedura civilă)

Părțile și alți participanți la procedură trebuie să formuleze acțiunile, căile de atac și alte cereri **în limba slovenă sau în limba comunității naționale** folosită oficial de instanță. (articolul 104 din Legea privind procedura civilă)

O **acțiune** trebuie să includă o cerere specifică care să precizeze obiectul principal al cauzei și pretențiile secundare, faptele care susțin pretenția reclamantului, elementele de probă care justifică faptele respective și celelalte informații pe care trebuie să le conțină orice acțiune (articolul 180 din Legea privind procedura civilă).

Conform legii, o cerere este o acțiune, un răspuns la o acțiune, o cale de atac și alte declarații, propuneri sau comunicări formulate în afara procedurii.

Cererile trebuie să fie ușor de înțeles și să includă toate elementele necesare pentru o audiere judiciară. Acestea trebuie să includă, în special, următoarele: o trimitere la instanță, numele și locul de reședință permanentă sau temporară sau locul de stabilire ale părților, numele reprezentanților legali sau ale delegaților lor, obiectul litigiului și conținutul declarației. Reclamantul trebuie să semneze cererea, cu excepția cazului în care acest lucru nu este posibil din cauza formei cererii. Semnătura originală a reclamantului se consideră a fi semnătura sa olografă, precum și o semnătură electronică sigură și verificată prin intermediul unui certificat calificat. În cazul în care declarația include o solicitare, partea trebuie să menționeze în cerere faptele pe care se bazează aceasta și, dacă este cazul, elementele de probă. (articolul 105 din Legea privind procedura civilă)

Taxele judiciare trebuie să fie plătite la introducerea acțiunii. Taxele judiciare trebuie să fie plătite cel târziu până la termenul stabilit de instanță în ordonanța de plată a taxelor judiciare. (articolul 105a din Legea privind procedura civilă)

Cererile trebuie să fie depuse **în scris**. O cerere scrisă este o cerere care a fost scrisă de mână sau tipărită și semnată olograf de reclamant (cerere în formă fizică) sau o cerere în format electronic care a fost semnată utilizând o semnătură electronică sigură și verificată prin intermediul unui certificat calificat. O cerere scrisă se depune prin poștă, pe cale electronică, utilizând tehnologia comunicațiilor, se depune direct la o autoritate sau se trimite printr-o persoană angajată profesional pentru depunerea cererilor (furnizor comercial). Cererile electronice sunt transmise electronic către sistemul informatic. Sistemul informatic confirmă automat reclamantului primirea cererii. De asemenea, cererile pot fi depuse folosind formularul prevăzut sau pregătit în alt mod. (articolul 105b din Legea privind procedura civilă)

Cererile care trebuie trimise părții adverse trebuie depuse la instanță în cât mai multe **exemplare**, astfel cum solicită instanța și partea adversă, într-o formă care îi permite instanței să le transmită. Acest lucru este valabil, de asemenea, pentru documentele însoțitoare. Cererile și documentele anexate care sunt depuse electronic și care trebuie trimise părții adverse sunt transmise sub forma unui singur exemplar. Instanța face atâtea copii electronice sau fotocopii câte solicită partea adversă. (articolul 106 din Legea privind procedura civilă) Documente anexate cererii pot fi **originale sau copii**. (articolul 107 din Legea privind procedura civilă)

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

O instanță districtuală se pronunță în cadrul unei proceduri civile, cu excepția cazului în care legea prevede că ar trebui să se pronunțe printr-o procedură nelitigioasă. Instanțele soluționează chestiunile reglementate de Legea privind căsătoria și relațiile de familie cu prioritate. (articolul 10a din Legea privind căsătoria și relațiile de familie)

În cursul litigiilor care vizează relații între părinți și copii, instanța poate, la propunerea unei părți sau din oficiu, să ia măsuri provizorii (printr-o ordonanță provizorie) privind încredințarea și întreținerea copiilor, precum și măsuri provizorii cu privire la înlăturarea dreptului de a avea contact sau la limitarea acestuia sau la modul în care contactul urmează să aibă loc. Măsurile provizorii sunt adoptate în cadrul procedurilor din Legea privind executarea hotărârilor judecătorești și garantarea creanțelor (*Zakon o izvršbi in zavarovanju*). (articolul 411 din Legea privind procedura civilă)

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

Da, se poate obține asistență judiciară pentru a acoperi costurile procedurii. Președintele instanței districtuale decide cu privire la alocarea asistenței judiciare. (articolul 2 din Legea privind asistența judiciară [*Zakon o brezplačni pravni pomoči*])

Asistența judiciară poate fi acordată pentru consultanță juridică, asistență oferită de un avocat și alte servicii juridice stabilite prin lege, pentru toate formele de protecție judiciară în fața tuturor instanțelor de drept comun și a instanțelor specializate din Slovenia, în fața Curții Constituționale slovene (*Ustavno sodišče Republike Slovenije*) și în fața tuturor autorităților, instituțiilor și persoanelor din Slovenia competente să soluționeze litigiile pe cale extrajudiciară, precum și pentru renunțarea la plata costurilor privind o procedură judiciară. (articolul 7 din Legea privind asistența judiciară)

Cei care au dreptul la asistență judiciară în temeiul acestei legi sunt: 1. cetățenii din Slovenia; 2. resortisanții străini cu reședință permanentă sau temporară în Slovenia și persoanele fără cetățenie (apatrizi) care locuiesc în mod legal în Slovenia; 3. alți resortisanți străini în condiții de reciprocitate sau în condițiile și în cazurile definite de tratatele internaționale obligatorii pentru Slovenia; 4. organizațiile și asociațiile neguvernamentale care funcționează fără scop lucrativ și în interes public și care sunt înregistrate în registrul corespunzător, în conformitate cu legislația aplicabilă, în cazul litigiilor legate de desfășurarea activităților în interes public sau în scopul pentru care au fost create; 5. alte persoane pentru care legea sau un tratat internațional obligatoriu pentru Slovenia prevede dreptul la asistență judiciară. (articolul 10 din Legea privind asistența judiciară)

O persoană care are dreptul la asistență judiciară poate solicita asistență judiciară în orice etapă a procedurilor. În soluționarea cererilor de asistență judiciară, situația financiară a solicitantului este stabilită, precum și alte condiții definite de lege. (articolul 11 din Legea privind asistența judiciară)

13 Este posibil atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

Da, competența de a soluționa căile de atac împotriva unei hotărâri privind răspunderea părintească pronunțată de o instanță districtuală aparține unei instanțe superioare (*višje sodišče*). (articolul 35 din Legea privind procedura civilă) O cale de atac poate fi introdusă la instanța care a pronunțat hotărârea în primă instanță, în suficiente exemplare pentru instanță și pentru partea adversă. (articolul 342 din Legea privind procedura civilă)

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

Procedurile de executare silită sunt prevăzute în Legea privind executarea hotărârilor judecătorești și garantarea creanțelor. Cu excepția cazului în care legea prevede altfel, instanța locală (*okrajno sodišče*) are competență materială pentru a permite executarea. (articolul 5 din Legea privind executarea hotărârilor judecătorești și garantarea creanțelor)

Instanța competentă teritorial să decidă cu privire la o propunere de executare a unei hotărâri judecătorești privind încredințarea unui copil și pentru executarea acesteia este instanța în a cărei circumscripție persoana căreia i-a fost încredințat copilul are reședința permanentă sau temporară sau instanța în a cărei circumscripție persoana împotriva căreia a fost depusă propunerea de executare are reședința permanentă sau temporară. Instanța în a cărei circumscripție se află copilul este, de asemenea, instanța competentă teritorial cu privire la executarea directă. (articolul 238a din Legea privind executarea hotărârilor judecătorești și garantarea creanțelor)

În temeiul unui titlu executoriu, obligația de a preda copilul este impusă persoanei la care se referă titlul executoriu, persoanei de a cărei voință depinde predarea copilului și persoanei cu care copilul se află în momentul în care este emis titlul executoriu. Instanța prevede în titlul executoriu că obligația de a preda copilul vizează, de asemenea, orice altă persoană cu care copilul se află în momentul în care are loc executarea. (articolul 238c din Legea privind executarea hotărârilor judecătorești și garantarea creanțelor)

Ținând seama de toate împrejurările cauzei și pentru a proteja interesele copilului, instanța hotărăște dacă execută hotărârea privind încredințarea copilului prin impunerea unei amenzi persoanei căreia îi este adresat titlul executoriu sau prin luarea copilului și predarea acestuia persoanei căreia i-a fost încredințat. (articolul 238c din Legea privind executarea hotărârilor judecătorești și garantarea creanțelor)

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

O hotărâre judecătorească privind răspunderea părintească este recunoscută și executată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului. Instanța aplică o procedură nelitigioasă în temeiul dispozițiilor din Legea privind procedura civilă nelitigioasă (*Zakon o nepravdnem postopku*).

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

Toate instanțele districtuale sunt competente să soluționeze cererile pentru încuviințarea executării.

Instanța care a încuviințat executarea unei hotărâri judecătorești este instanța competentă să soluționeze căile de atac formulate împotriva unei hotărâri judecătorești de încuviințare a executării.

Instanța aplică o procedură nelitigioasă în conformitate cu dispozițiile Legii privind procedura civilă nelitigioasă.

[Lista instanțelor districtuale](#) (244 Kb)

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

În conformitate cu Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*), relațiile dintre părinți și copii sunt evaluate în conformitate cu legea țării ai cărei cetățeni sunt aceștia. În cazul în care părinții și copiii sunt cetățeni ai unor țări diferite, se aplică legea țării în care își au toți reședința permanentă. În cazul în care părinții și copiii sunt cetățeni ai unor țări diferite și nu au reședința permanentă în aceeași țară, se aplică legea țării a cărui cetățean este copilul. (articolul 42)

Ultima actualizare: 12/08/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.